

Undtagelser —, en eller anden Gang, medens de have dette Laan, ville gaa over fra den gamle Serie til den ny. Naar et Laan paa 20,000 Kr. er gaaet ned til 15,000 Kr., ønsker man ikke — især naar der kommer en ny Ejer — at blive ved at svare de aarlige Ydelser deraf i Forhold til de oprindelige 20,000 Kr., men man vil i Reglen gaa over til den aabne Serie, og da faar man netop det, jeg har nævnt, at føle. Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger ikke for at ville lade forstaa, at jeg er en Modstander af Lovforslaget, det er jeg paa ingen Maade. Jeg agter ikke at modsætte mig Lovforslaget, men jeg ønsker rigtignok, at der skal foretages Forandringer paa adskillige Punkter i det, og jeg har navnlig ved mine Ytringer villet bidrage til, at man maa naa til en mere ædruelig, sober Opfattelse af hele Situationen, for at man ikke skal bilde sig ind, at man her er inde paa noget, som er saa overmaade sikkert, saa overmaade vigtigt og betydningsfuldt. Dette er en Sag, som har sine alvorlige Sider, maaske netop i Retning af, hvad man gør sig mest Forhaabning om. Jeg skal dog ikke opholde det høje Ting med at tale om Enkeltheder i Lovforslaget, det vil man altid kunne komme til ved den Udvalgsbehandling, som naturligvis maa finde Sted ved et Lovforslag som dette.

Der er kun en eneste Bemærkning, jeg ikke mener at kunne tilbageholde. Den ærede Finansminister udtalte i Folketinget, at det bliver ham, der for en meget væsentlig Del kommer til at bestemme over og indirekte lede Banken. Det forekommer mig at være saa uheldigt som muligt. Jeg ser selvfølgelig ikke paa den ærede Ministers Person, jeg tager aldeles ikke Hensyn til, om det er denne Minister eller en anden. Nej, jeg ser kun paa dette, at det skal være de vekslende Finansministre, der skulle have Ledelsen af denne Institution. Jeg gad virkelig spørge: hvor er da Ansaret? Er netop ikke en Institution som en Statshypotekbank en saadan, om hvilken man maa sige: der maa Ansaret for Ledelsen bestemt ligge hos Direktionen. Jeg gad nok vide, hvilken Mand i dette Land der vil være Direktør for en saadan Bank, naar han maa sige: jeg staaer under de vekslende Finansministre, og jeg tør intet gøre paa egen Haand, det er Finansministeren, der leder og styrer denne Bank. Det mener jeg, der absolut maa tages Garantier imod, og det vil jeg for mit Vedkommende sige, at

hvis det ikke sker, vil jeg være en meget alvorlig Modstander af Loven.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om den anden Afdeling af Hypotekbanken, den, som angaar Tiendebanken. Jeg er selvfølgelig meget vel tilfreds med, at den ærede Minister nu har indset, at Tiendebanken er en overflødig og unyttig Ting. Jeg tillod mig den Gang, vi behandlede Tiendeloven her, at udtale, at denne Bank var noget af det unyttigste og overflødigste, man kunde tænke sig. Nu skal den vel formaliter bestaa, have Lov til at udstede Tiendebankobligationer, men i øvrigt skal den være henvist til at forpuppe sig og ligge todt Resten af Tiden. Det anser jeg for en meget priselig og fornuftig Foranstaltning, og jeg kan for saa vidt kun være tilfreds med, at man nu har faaet Øjnene op for, at det, man den Gang fremhævede her i Landstinget, var rigtigt. Men i Forbindelse dermed vil jeg sige, at det forekommer mig, at den ærede Finansminister i Folketinget har udtalt sig paa en ret overlegen Maade om, hvad jeg den Gang som Ordfører for Højre fremførte med Hensyn til Tiendeaflysningen. Jeg maa antage, at den ærede Minister ikke har sat sig rigtig ind i den Sag; saaledes som den den Gang forelaa, eller han har maaske glemt den. Thi jeg drister mig til at paastaa, at det vil aldrig geraade den daværende Regering til Ære, at den modsatte sig det Forslag, som jeg den Gang gjorde mig til Talsmand for, og ifølge hvilket man vilde have kunnet afløse Tienden her i Landet uden nogen næneværdig Udgift for Statskassen, eller dog subsidiært med en Besparelse paa hen imod 10 Mill. Kr. Den daværende Finansminister, hvis Kapacitet jeg sætter meget højt, var, tror jeg, inde paa, at det egentlig var rigtigt, men Hensynet til den Regering, i hvilken han sad, og Hensynet til den politiske Fraktion, hvoraf han var udgaaet, gjorde naturligvis, at han ikke kunde føre noget igennem i den Sag, selv om han havde villet, hvad jeg slet ikke giver mig ud for at vide noget om, og desuden maa der jo ogsaa tages Hensyn til, at der paa den anden Side, nemlig blandt Tiendeejerne, var adskillige, som ikke vare tilfredse med det principielle Forslag, som gik ud paa, at de skulde nøjes med noget mindre end 25 Gange Tienden, nemlig med 23 Gange — der var i alt Fald nogle, der ikke vare tilfredse dermed. Men det Forslag, som den Gang fremkom fra min Side, om, at man skulde